

ฝันธรรมชาติ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เพราะวันนั้นคุยกันทีหนึ่งแล้ว แล้วมันคุยกันไม่จบ แต่เราจับประเด็นได้แล้วแหละ ถ้าอย่างนั้นเราเอาเลยนะ เราพูดก่อน ไม่อย่างนั้นนี่มันคาใจใจ มันคาใจเราว่า เหมือนกับเราเป็นศากยบุตรด้วยกัน

ศากยบุตรนะ เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าด้วยกัน แล้วการปฏิบัตินี้ เวลามันปฏิบัติไปเราก็กายเป็นไขใหม่ มันก็ลุ่มๆ ดอนๆ แล้วถ้าเกิดเราลุ่มๆ ดอนๆ นี่ซุ่มสักจก เราคุยกันเพื่อความถูกต้องใจ ฉะนั้นเพื่อความถูกต้อง คนก็แบบว่าหวังฟัง หวังคุยกัน แล้วเราไม่ทำหน้าที่ของเราใจ มันก็คาใจ

แล้ววันนั้นไปเจอกันที่บ้านตาด เราได้คุยแล้ว เราจับประเด็นได้แล้ว เราจับประเด็นได้หมายถึงว่า เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว เหมือนกับเรานี้เป็นนายท้ายเรือ มันต้องบังคับเรือไปให้ได้ ทีนี้เราจับประเด็นได้แล้ว เพียงแต่ว่า ในเมื่อเรายังคุยกันไม่ชัดเจน วันนั้นเวลามันน้อย

ฉะนั้นเวลามันน้อยนี้ เราจะบอกว่า เราพูดเลยนะ พูดเอาเนื้อๆ เพราะว่าถ้าพูดถึงเวลาเราปฏิบัติ ปฏิบัติทั้งชีวิตนี้ถ้าจะให้เล่านะ หลวงตาบอกเลยว่า “เล่าทีหนึ่งวันเดียวก็ไม่จบหรอก โอ้โฮ ถ้ามีจะพรรณนาอย่างนั้นนะ เดียวกูหลับก่อน”

เอาเนื้อๆ นะ เอาเลย

คณะโยม : ก็พอดีมีเรื่องสงสัยครับ คือ มีครั้งหนึ่งผมเคยพิจารณาสายคูจิตนี้ เขาบอกว่าเขาไม่ต้องละรูป แต่เขาไปคูฝ่ายนามได้เลย แล้วทีนี้มีช่วงหนึ่งประมาณ ๕-๖ ปีแล้วผมเคยพิจารณาเรื่องนี้ แล้วเขาบอกว่า “ฝ่ายที่ละรูปไม่ได้ แต่ว่าพยายามจับนาม จะเข้าไปเป็น ___” ประมาณนี้หรือเปล่าครับ เพราะเขาบอกว่า

“มีรูปคงอยู่ แต่ไม่มีสัญญาเป็นสัตว์ที่มีขันธ ๑” คือเป็นพวกพรหมลูกฟัก คือไม่มี
สิทธิ์บรรลुธรรมได้ แต่ว่าจะเข้าไปแช่อยู่ใน ___

หลวงพ่ : ประสาเรานี้ เห็นไหม เวลาเราพูดถึงเมื่อก็ตอนเช้า ว่าหลวงปู่มั่นกับหลวงตา
หลวงตานี้ท่านศึกษามา เวลาศึกษามาแล้ว นี่ก็เหมือนกัน เวลาพูดถึงรูป ว่า “มีรูปหรือไม่
มีรูป ต้องพิจารณารูปหรือไม่พิจารณารูป ที่นี้การพิจารณารูปหรือไม่พิจารณารูป เป็น
อะไรนะ เป็นอตตสัญญา คือสัญญาที่ไม่มีรูป

คุณอยากถามว่าสัญญาไหนไม่มีรูปวะ?

คณะโยม : อ้อ ! ไม่ใช่ ! มีรูปแต่ไม่มีนามครับ เป็นพวกพรหมลูกฟัก

หลวงพ่ : พรหมลูกฟักนะมันเป็นพวกนี้ พรหมลูกฟักมันเป็นพวกตกวงค์ใจ

คณะโยม : ก็พวกจิตที่เขาบอกว่า “มันจะค่อยๆ ซึมไปเรื่อยๆ แล้วมันก็จะหายไป
หายไป”

หลวงพ่ : มันเป็นไปได้ไม่ได้ ! นี่ไง ไอนี้มันถึงเป็นนิยายธรรมะไง คุณถึงบอกคุณถึงค้านว่า
นิยายธรรมะ ที่ว่าหายไปๆ หายไปแน่นอน

อย่างเรานี้ะ เราอยากปฏิบัติใหม่ๆ เราเป็นคนบ้านนอกคอกนาอยากปฏิบัติ คุณก็
นึกสัญญาให้หายไป หายไป หายไป คือเราถึงบอกว่ามันเป็นสังคมาๆ หนึ่ง มันจะ
หายไปไหน สสารมีอยู่ในโลกมันจะหายไปไหน หายไปอย่างหนึ่ง มันก็ไปเกิดเป็นอีก
อย่างหนึ่ง

คำว่าหายไป นี่อะไรหายไป หายไปนี่เพราะอะไร เพราะมันมีธรรมะของ
พระพุทธเจ้าใช่ไหม ธรรมะพระพุทธเจ้าว่า นิพพานมันมีอีกระดับหนึ่งใช่ไหม แล้วที่ว่า
“มันจะหายไปๆ เป็นพรหมลูกฟัก”

เราจะบอกว่า เเขานี้ไม่รู้อะไรเลยนะ คำว่าพรหมลูกฟักนี้ะ ที่เขานั่งสมาธิแล้ว
จะไปพรหมลูกฟัก

หา ! สมาธิจะเป็นพรหมลูกฟักหรือ ? สมาธินี้ไม่มีทางไปเป็นพรหมลูกฟักเลย
รูปฉาน-อรุณฉาน รูปพรหม-อรุณพรหม แต่เวลาลงภวังค์นะ พวกนี้ไม่เคยตกภวังค์ใจ

โธ่ ตกภวังค์นี้เวลานั่งนะ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ แวบไปนี่ ครึ่งวันมันยังนั่ง
อยู่เลย มันไม่รู้เรื่องหรือ ! สะดุ้งตื่นขึ้นมา “แหม.. นั่งสมาธิได้สุดยอดเลย”

“นั่นล่ะพรหมลูกฟัก” ลูกฟักเพราะอะไร มันหายไป หายไปที่ไหน หายไปเพราะ
เราไม่รู้สึกรู้ตัว เราไม่รู้อะไรเลย มันหายไปโดยความไม่รู้สึกรู้ตัวของเรา ถ้าพูดว่ามันไม่มี
ไม่มีแล้วมันจะเป็นพรหมลูกฟักได้อย่างไร ถ้าว่ามันหายไปแล้วจะไม่มีนะ มันมีทั้งนั้น
แหละ !

เพียงแต่ว่า ! เพียงแต่ว่าเวลาพูดไป เวลาพูดทางวิชาการก็ว่ามันจะหายไป แล้วที่
บอกว่า “ต้องพิจารณารูปก่อน แล้วค่อยมาพิจารณานาม”

“นามก็คือรูป นามนั่นแหละคือรูป ! จิตจับจิต ! รูปทั้งนั้นแหละ !” แต่มันเป็นรูป
ในเชิงวิญญูญาณไป รูปในนาม รูปความรู้สึกไป

ไอ้รูปอย่างนี้มันเป็นรูปวัตถุ ดู ! นี้ขวด เห็นขวดใหม่ นึกรูปขวดเมื่อก็ออกได้
ใหม่ รูป ! นึกรูปขวด นั่นก็รูป “รูปในนาม” เขาพยายามคิดให้มันเป็นอย่างนี้ไป แล้วไป
ต่อ

โธ่ ! ถ้าปฏิบัติมามันรู้หมดไป ปรียัตติเป็นปรียัตติ ! แต่ที่นี่มันเอาปรียัตติเป็นตัวตั้ง แล้ว
ก็มาปฏิบัติกันอยู่

จะนั่นเวลาพูดนี้ไซ้ เวลาพูดนะ “มหาภูตรูป” เห็นไหม รูปกับนาม นามนี่เป็น
ความรู้สึก ถ้าเราบอกว่ารูป เห็นไหม นี่อะไร ขวด คุณะขวด แล้วบอกว่าขวดไม่มีนะ ไอ้
คนที่เห็นสุภาพบุรุษมันก็นึกภาพขวดได้ไซ้ไหม แต่ไอ้คนพาลมันบอกว่ามันไม่มีขวด
อ้าว ! เกียงกันตายहांเลย

เพราะว่าเวลาพระพุทธรเจ้าบัญญัติอะไรไว้เนี่ย เกียงไม่ขึ้นหรือ !

รูป-นาม แต่ถ้าเราปฏิบัติไปแล้วเราจะรู้ว่า “อ้อ รูปที่เป็นวัตถุเป็นอย่างนี้ รูปใน
นามเราก็จะให้เป็นอย่างนี้”

นี่นักปฏิบัติเขาคุยกันรู้เรื่องไง เขาสื่อสารกันได้ไง ถ้าสื่อสารไม่ได้ หลวงปู่มัน ท่านจะเอาอะไรมาสอนเรา แล้วเวลาเรารู้ขึ้นมาในความรู้สึกของเรานี้ หลวงปู่มันจะพูดให้ถูก แทนความรู้สึกของเราได้อย่างไร ถ้าคนไม่รู้ไม่เห็น จะแทงเข้ามาในสิ่งที่เรารู้เราเห็น รู้เห็นจากภายในนี้ ท่านที่เข้ามาในหัวใจเรานี้ เรายังงงเลยว่า นี่อะไร.. นี่อะไร.. มันโค่นชัดหงายท้องยังไม่รู้เลย ยังว่านี่อะไรอยู่นะ นี่ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ !

ฉะนั้นเราจะบอกว่า ใช้อย่างที่เขาพูดนั้น เราต้องเข้าใจอย่างนี้ ถ้าประสาเรานะ เราต้องเข้าใจของเราก่อน ถ้าเราเข้าใจ

เวลาที่เขาเถียงกัน เห็นใหม่ ที่เขาเถียงกันที่เขาบอกว่า “จิตจนเป็นสัญญา จนเป็นรูปเป็นนาม” ถ้าเรารู้แบบนี้บ๊บนะเราพูดอธิบายได้ แต่การอธิบายของเรานี้เขาไม่ฟังหรอก ! เขาไม่ฟัง ! ไม่ฟังเพราะอะไร

เพราะความรู้ของเขามีแค่นั้น ! แล้วเขาอ้างอิงพระไตรปิฎกไป

เขาอ้างวิชาการ แต่เราอ้างอิงความจริง !

ทีนี้พออ้างอิงความจริง เราจะเอาใครเป็นพยาน ? เราถึงไม่ค่อยพูดไป คือถ้าเราไปพูดบ๊บนะ เขาจะเอาบุญแจ่มือมาใส่เลย “แล้วพยานล่ะ? แล้วใครเป็นคนบอกล่ะ?” แล้วเรื่องอะไรก็ต้องเอามือไปใส่บุญแจ่มือ

ฉะนั้นเวลาเราจะพูด เราจะพูดต่อเมื่อมันเป็นประโยชน์ไป โห่ หลวงตาท่านถึงไม่พูด พวกเราพูดไม่ได้หรอก เราพูดแล้วนี่อะไรเป็นพยาน อะไรเป็นหลักฐาน ถ้าหลักฐานคือความจริง แล้วความจริงอยู่ที่ไหน พูดไปพูดมาก็กลายเป็นว้าวพันหลัก

แต่คนรู้จริงไม่พันหรอก พูดอย่างไรก็ได้ แต่พูดออกไปแล้ว ประสาเรานะอย่างที่ว่า มันเหมือนกับลงไปสี่ซอนี่แหละ อยู่ดีๆ ก็จะมานั่งสี่ซอ “ไอ้ กูรู้” ก็ว่าแหมเพราะฉิบหายเลย ! แต่ไอ้พวกนั้นมันไม่รู้เรื่อง

ถ้าเถียงกันแล้วจะเป็นอย่างนี้ ! ถ้าเถียงกันแล้วจะเป็นอย่างนี้ ! แล้วเถียงกันแล้วนะ พอเถียงไปบ๊บนะ พออย่างนี้บ๊บนะ เขาก็เอาทางวิชาการมาใช้ใหม่ เอาพระไตรปิฎกมาหมดเลยใช้ใหม่ แล้วสังคมพวกที่เป็นปัญญาชนเขาศึกษาได้ใช้ใหม่ เขาท่องได้ทุก

ตัวอักษร แล้วพอเขาพูดแบบนี้ เหตุผลมันเข้ากันหมดเลย แต่เข้ากันอย่างที่เราพูดเมื่อที่นี้ เข้ากันแบบปริยัติ

ปริยัติเขาศึกษาไว้เพื่อเป็นทฤษฎี เพื่อจะเข้ามาปฏิบัติ แล้วถ้าเขายังไม่ปฏิบัติ นี่เขารู้ไม่ได้หรอก ! เขารู้ไม่ได้ ! เหมือนเราจบปริญญาตรีกันมานี้ จบมาแล้วทำงานเป็นหรือเปล่า จบมานี้ได้กระดาษมาคนละใบ แต่ทำงานไม่เป็น มันต้องมาฝึกงานก่อน

เพราะเรานี้ลูกศิษย์เยอะนะ ลูกศิษย์บอกว่า “หลวงพ่ ตอนนี้นะนักศึกษาจบมาแล้วทำงานไม่เป็น” พวกเค้าแก่เขาบ่น

“ปริญญาตรีทำงานไม่เป็น ฝึกอย่างไรก็ไม่เป็น” พวกเค้าแก่เขามาบ่นนะ เวลารับนักศึกษาใหม่เข้ามาใจ “หลวงพ่ เดียวนี้คนจบแล้วทำงานไม่เป็น ทำงานไม่ได้ สู้ลูกน้องผมไม่ได้ ใครๆ ก็ว่า ทำงานไม่เป็น ทำงานไม่เป็น”

นี่เวลาพูดถึงปริยัติ มึงก็เข้าไปแล้ว ทางวิชาการ แล้วออกมาก็ทำงานไม่เป็น

กรณีนี้เนะ เรามีความรู้สึกอย่างนี้มาตั้งแต่ต้น แต่พูดออกไปมันก็ไม่ชัดเจนใจ แต่ตอนหลังนี้มันชัดเจน ขณะที่เราพูดครั้งแรก เรายังไม่ได้หนังสือนะ แล้วพอได้หนังสือมา เห็นไหม เปิดหน้าไหนนะ แหม.. ซี้ได้หมดเลย พอซี้ได้หมดนะ มันก็มีหลักฐานแล้ว แต่เมื่อก่อนมันพูดแล้วไม่มีหลักฐานใจ พอไม่มีหลักฐานเราก็เหมือนแบบว่าเต้าข้าวเอง ใจ คิดเอง เออเอง

เขาจะคิดอย่างนั้นว่าเราคิดเอง เออเองหมดเลยนะ แต่เขาไม่คิดหรอกว่าความรู้จริงเป็นแบบนี้ ความรู้จริง เห็นไหม หลวงตาบอกว่า “ความรู้จริงมันเหมือนมิดอันหนึ่ง” อย่าเข้ามานะ เดียวสับหมดเลยนะ แต่ความรู้จําเนมันอยู่ในคร้ว อย่างเรานั่งอยู่ที่นี่ เวลาพูดอะไรปั๊บ เดียวก่อนกูเข้าคร้วก่อน ไปเปิดหนังสือไป ในคร้วไปเอามิดมา

แต่ความรู้จริงนะ นี่ไงมันถึงพูดได้ตลอดเวลา ความรู้จริงก็ถ้อมิดไว้อย่างนี้ มากี่ สับ มาสิ มาสิ สับได้ตลอดเวลา มากี่ สับ มากี่ สับ

แต่ถ้าเป็นความรู้จําเนาะ พอมาปั๊บนะก็ว่า “รอก่อน รอก่อน ไปครีวก่อน เดี่ยวเอ็ง รอกู จะกลับมาสับมึง” ไปค้นหาหามีคยังไมเจอ พอกลับมาปัญหาเรื่องอะไรก็ลืมไปแล้ว สับไม่ถูก

นี่คือปริยัติ ! ที่นี้ปฏิบัติคือความรู้จริง แต่เขามองกลับ มองว่าไม่มีการศึกษา ! ไม่มีใบประกาศ ! ไม่มีสังคมยอมรับ ! ไม่มีกิเลสคอยอุ้ม ! แต่เราเชื่อมั่น เราเชื่อมั่นความจริง !

อันนี้พูดถึงเรื่องรูปตัณญาไง ถ้ารูปตัณญามันผ่านไป แล้ว ที่พูดนี้มันก็เป็นเรื่องของสังคม แล้วเรื่องความเห็น เรื่องในหัวใจละ

คณะโยม : ก็ได้แก่แอบดูอยู่ห่างๆ ครับ ได้เคยเข้าไปเล่นในเว็บแอนตี้วิมุติเล็กน้อย

หลวงพ่ : ถ้าผู้ที่ปฏิบัติ เราตอบไปในเว็บไซต์ แล้วลูกศิษย์มันตีกลับมาไง บอกว่านี่กูตอบกระดาษทุกวันเลย เขากถามในเว็บไซต์มา แล้วเขาก็ปริ้นท์มาให้เราอ่าน แล้วเราก็ตอบ

เราบอกว่า “แก่คนผ่านกระดาษนี้ มันจะแก้ได้หรือเปล่า”

มันเขียนกลับมาเลยนะว่า “หลวงพ่ อย่างไรก็แล้วแต่นะ ถึงสายเว็บไซต์นี้มันแก้กิเลสไม่ได้ แต่มันก็ซึ่งใจ อะไรของมันไง”

อันนี้เราจะบอกว่า ถ้าเราพูดถึงในแอนตี้วิมุติ ในเว็บไซต์ มันเป็นเรื่องของสังคม แต่สังคมมันมีความรับรู้สึกที่จะกระเทือนหัวใจเราได้บ้าง ที่นี้มันต้องเอาที่นี้ไง ! เอาที่นี้

“การแก้กิเลสมันต้องแก้ที่ใจเรา”

การแก้ที่ใจเรา มันต้องกลับมาที่นี้

คณะโยม : กลับมาที่พุทโธไซ้ใหม่ครับ

หลวงพ่ : ไซ้ ! ย้อนกลับมาที่ใจเรา แล้วดูใจเรา ฉะนั้นสู้ที่ใจเรา ใจเราถ้ามันเป็น มันจะย้อนกลับมาที่นี้ ถ้ามันเป็นอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้น ความเป็นไปไง

ถ้าพูดถึงจริงๆ แล้วต้องพูดโง่ให้ได้ก่อน คำว่าพูดโง่ให้ได้ เห็นไหม

พูดโง่ พูดโง่นี้ แหม.. ไม่ได้เอามา ที่มาจากเมืองจันทร์ ตอนนี่กลับมาแล้ว จากเมืองจันทร์ ให้อุพูดโง่ใจ เมื่อวานตีกลับมาแล้ว

เขาถามปัญหาว่า “เขาภาวนาแล้วเห็นไปร้อยแปดพันเก้า”

เราบอกว่า “พูดโง่อย่างเดียว กลับมาที่พูดโง่ ! กลับมาที่พูดโง่ !”

เราตอบไปว่า “กลับมาที่พูดโง่ แล้วสรรพสิ่งทุกอย่างมันจะดับไปหมด เพราะสิ่งที่เราออกไปรู้ ออกไปจากเรา ถ้าพูดโง่เรามั่นคงแล้ว เราไม่ออกไปรับรู้ สิ่งนั้นจะดับไป”

จดหมายมาแล้วว่า “หลวงพ่อดู สุขยอดเลย” แล้วต่อว่า “หลวงพ่อดูอะไรแนะนำต่อไป” พอปฏิบัติมาเต็มทีเลย

เพราะคนเราพอปฏิบัติแล้วนี่มันลังเล มันไม่มั่นใจ ทีนี้พอมันไม่มั่นใจนี่มันเห็นแล้ว อย่างที่พูดเห็นไหม ที่ว่าจิตมันลง จิตมันจะเป็น แต่มันไม่มั่นใจ เราก็บอกว่า “พูดโง่อย่างเดียวเลย ! พูดโง่อย่างเดียวเลย !”

เขากลับไปแล้วด้วยความมั่นใจ ก็พูดโง่อย่างเดียวเลย สิ่งที่เห็นนะ เขาเห็นภูตผีปิศาจ เห็นทุกอย่างที่จะเข้ามาทำร้ายเขา ตอนนี่ดับหมด จิตเด่นมาก ! น้ำตาไหลร้องไห้

เพียงแต่มั่นใจ ! พวกเรานี้ทำด้วยความไม่มั่นใจ ลูบๆ คลำๆ ส่วนใหญ่แล้วก็เลศบอกว่า “กูรู้แล้ว กูแน่แล้ว กูเข้าใจแล้ว” คืองานบ้านไม่ทำ อย่างผู้หญิงนะ งานบ้านไม่ทำอยากไปทำงานข้างนอก แต่งานบ้านไม่เอา บ้านมึงนี่ทำให้สะอาด ในครัวนะ ในบ้านนะ รักษาให้สะอาด “พูดโง่ พูดโง่ พูดโง่” ถ้าบ้านเราสะอาดแล้วนะ อะไรก็เรียบร้อยหมดแต่ไม่มั่นใจ ! “งานบ้านของเรานี้ไม่มีใครเห็น สะอาดบ้างไม่สะอาดบ้างก็ไม่เป็นไร สะอาดพออยู่ได้ก็พอ ให้อ้างนอกมันได้เงินได้ทองไง” มันจะไปเอาข้างนอกนะ แต่งานบ้านเอาไว้ก่อน เมื่อไรก็ได้ “พูดโง่กึ่งๆ ใจ”

งานบ้านคือจิต งานบ้านคือสติจิต งานบ้านคือเจ้าของ งานบ้านคือพื้นฐาน งานบ้านคือตัวเรา ถ้าตัวนี้ไม่มั่นคง งานข้างนอกนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง !

ทีนี้พอพุทโธ พุทโธ นี่คือการพื้นฐานนี้ให้แน่น พุทโธอย่างเดียว !

ทีนี้เพียงแต่ที่เราพุทโธแล้วมันห้วงหน้าพะวงหลังใจ “พุทโธแล้วเมื่อไรจะได้
วิปัสสนา พุทโธแล้วเมื่อไรจะรวย พุทโธแล้วเมื่อไรจะรู้วาระจิต พุทโธแล้วมันจะเห็น
เทวดา”

มันพุทโธแต่ปาก ! นี่มันเหมือนเด็ก เห็นไหม พุทโธแล้วตามองไปนั่นไง มันจะ
เอาทางนั่นไง มันก็เลยทำอะไรไม่ได้ผลเลย

พุทโธซัดๆ ! พุทโธซัดๆ ! พุทโธซัดๆ !

จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ให้เราเป็นก่อน จะเป็นอะไรก็แล้วแต่ ให้เราดีก่อน เป็น
อะไรก็แล้วแต่ ให้เรามั่นคงก่อน เดี่ยวทุกอย่างได้มาหมดแหละ ! ได้มาหมด เกลียดตัวกิน
ไข่ มองข้ามกันหมด

กลับมาทีนี้ ! กลับมาทีนี้ ถ้าทีนี้ไม่มีพื้นฐาน อย่างที่ว่านี้ เห็นไหม คำพูดเมื่อครั้งที่ว่า
“แอบมองๆ อยู่” แอบมองๆ อยู่ ก็มองข้างนอกใจ ! มองข้างนอกกะ มองข้างนอกมันก็
เหมือนเราทำงานข้างนอก มันไม่จบหรอก ! ไม่จบ

ถ้ามองข้างนอกมันก็เหมือนกับทั่วไปใจ เวลาเรากำหนดพุทโธ เราเห็นนิมิต เห็น
ต่างๆ มันเห็นข้างนอก แต่ถ้าพอมันสงบเข้ามานะ มันเห็นจากข้างในนะ

“อริยสัจมีหนึ่งเดียว !”

เวลาพูดนี้พูดอย่างนี้ แล้วพูดแล้วนี่ประสาธนะ พูดด้วยมันคง พูดด้วยความ
มั่นใจมาก แล้วพอมีความมั่นใจมาก พอสำนักปฏิบัติต่างๆ ไป เห็นไหม มันเอาทางนี้ไป
เปรียบเทียบได้

แล้วอีกอย่างหนึ่ง เมื่อก่อนทุกคนจะกลัวหลงตามาก แต่เดิมนะการสอนใน
ประเทศไทยนี้ไม่ค่อยกล้าออกมาล้าหน้าทำอะไร ไม่ค่อยกล้าล้ำเส้นนะ แต่พอหลงตา
ออกมาทำโครงการช่วยชาติ แล้วหลงตานี้ผ่อน ท่านผ่อน ! ท่านเห็นแก่สังคม เพราะ
สังคมนี้

มันเหมือนกับหมอ ห้องผ่าตัดนี้ห้ามคนอื่นเข้า แล้วเมื่อก่อนท่านก็รักษาของท่าน ห้องผ่าตัดคือห้องชำระกิเลสในใจของท่าน อยู่ในปฏิปทาของกรรมฐาน ไม่ให้ใครมายุ่งเลย รักษาอย่างดีเลย แต่พอสุดทายเป็นแล้ว ท่านออกมาทำโครงการช่วยชาติไง แต่เขาไม่ต้องการผ่าตัด เขาแค่ไม่สบายใจ เขาอยากหาจิตแพทย์ หาเพื่อนคุย ท่านก็ออกมาเพื่อสังคม

ทีนี้พอออกมาเพื่อสังคม ทางนั้นเขาก็เข้ามาสัมผัสท่านได้ เห็นไหม

เพราะเราเห็นนะ เรารู้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะ พระที่เข้าไปสัมผัสใกล้ๆ หลวงตานิ เข้าใกล้หลวงตาไม่ได้เลย พวกที่อยู่ใกล้ๆ หลวงตานิ เพราะหลวงตารู้ถึงพฤติกรรม พอรู้ถึงพฤติกรรม แล้วถ้าพระองค์ไหนไม่คืนะ ท่านจะไม่ให้เข้าใกล้ท่านเลย แต่พอออกมาโครงการช่วยชาติแล้วนะ พวกนี้เข้ามาได้หมดเลย พอเข้ามาได้หมดเลย การเทศนาว่าการการพูดออกไปนี้ธรรมะไม่เหมือนกันแล้ว

เพราะว่าในห้องผ่าตัดมันห้ามติดเชื้อ ! แต่บริเวณโรงพยาบาล บริเวณห้องภายนอก มันไม่ต้องการอย่างนั้น มันไม่ต้องการขนาดนั้น

“เพราะอันนี้ไง ! ธรรมะที่พระป่าสอนๆ กันมา มันเลยคลาดเคลื่อนไป !” มันก็เลยคลาดเคลื่อนไปซะใหม่ เพราะมันไม่จำเป็นจะต้องขาวสะอาดบริสุทธิ์เหมือนห้องผ่าตัด

แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะ การแก้ไขกิเลส การชำระกิเลสนะ มันต้องเสร็จสิ้นกันในห้องผ่าตัด ทีนี้ถ้ามันเสร็จสิ้นในห้องผ่าตัดแล้ว การที่จะเข้าห้องผ่าตัดได้มันต้องสะอาดบริสุทธิ์มา ต้องมีความพร้อมของคนไข้มา ถ้าคนไข้ไม่พร้อมก็เข้าห้องผ่าตัดไม่ได้ ตายห้าหมัด ! ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะ

ฉะนั้นเราจะบอกว่า พอกรณีนี้นี้ปีบ พอมาตอนหลังนี้มันกระจายไป มันเป็นวงกว้างซะใหม่ แล้วพอเป็นวงกว้าง ธรรมะมันก็เลยหลากหลาย เลยถูกลูกกัดกันอยู่อย่างนี้

ฉะนั้นที่เราพูด คำว่าพูดด้วยความมั่นใจ! มั่นใจ ! นี่สะท้อนหมดแหละ ! สะท้อนหมด !

ฉะนั้นเราถึงบอกว่า “อริยสัจมีหนึ่งเดียว ! อริยสัจมีหนึ่งเดียว”

กลับมาที่พุทโชนี่ ! พุทโชคือการฆ่าเชื้อ ! พุทโชคือการเตรียมความพร้อม

สมาธิมันฆ่ากิเลสไม่ได้ ถ้าสมาธิฆ่ากิเลสได้นะ ฤาษีชีไพรมันก็เป็นพระอรหันต์ไปหมดแล้ว แต่ถ้าไม่กลับมาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เราไม่ได้เริ่มต้นก้าวเดินไปด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ไม่เริ่มต้นเข้าไปสู่ความจริง มันก็ปลอมตั้งแต่ต้น

“ต้นคด ! ต้นคดเลยแหละ” ถ้าต้นมันคดนะ

ฉะนั้นไอ้พุทโช พุทโชนี่ คือการรักษาต้นให้มันตรง ! เริ่มต้นขบวนการ ถ้าต้นมันตรงนี้มันไปได้ ทีนี้เราไม่ทำกันไง เราเห็นว่ามันเป็นความลำบากใจ เราเห็นว่า เป็นความลำบากที่ว่า “ต้นจะเอียงก็ไม่เป็นไร ขอให้มันขึ้นก็แล้วกัน อะไรก็ได้ขอให้มันมีกินก็แล้วกัน”

ก็เลยบอกว่า “อย่างนั้นก็ไปเป็นเรื่องทางโลกที่เขาไม่ต้องการขนาดนี้ไง”

แต่ถ้าเรามีเป้าหมายใหม่ ถ้าเรามีเป้าหมาย ต้นนี้เราต้องเล็งเข้าสู่เป้าหมายเลย ถ้าเล็งเข้าสู่เป้าหมายนะ การปฏิบัติเริ่มต้นนะ มันจะไปได้

เหมือนการศึกษา อนุบาล เห็นใหม่ ตอนนี้อยู่ใครจะเข้าอนุบาลนี้เขาต้องส่งสาริตทั้งนั้น เพื่อจะวางรากฐานให้มันดี ถ้าวางรากฐานได้ดี การศึกษามันก็จะไปได้ไกล พุทโช พุทโชนี่คือรากฐาน ถ้าสิ่งที่เป็นรากฐาน เราวางรากฐานที่ดี ทำสิ่งที่ดี มันก็จะไปได้

ถ้าเราคิดอย่างนี้ละ คิดแต่ทางโลก ทางการศึกษาละ เราเห็นดีเห็นงามด้วย แต่เวลาปฏิบัติ เรื่องของเราเนี่ย ทุกข์เราไม่เอาไง พุทโชก็ไม่เอา รากฐานก็ไม่เอา อะไรก็ขอสะดวก จะรากฐานหรือไม่รากฐาน แต่ขอไปก่อน จบกัน ! ทีนี้พอจบกันอย่างนี้ มันถึงอยู่ที่ครูบาอาจารย์คอยเคาะแล้ว

ไม่มีอะไรเลยหรือ ? แล้วที่เวลาปฏิบัติไปแล้ว ไปรู้ไปเห็นละ

คณะโยม : ก็หลังจากที่บอกเมื่อคราวที่แล้วครับ หลวงพ่อ มันก็ไม่มีเวลาเข้าไปที่จุดเดิม มีเวลาก็แค่ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงอย่างนี้ครับ แล้วมันก็เข้าไปไม่ถึง ที่เคยบอกว่าที่เคยไปฝึก

ตอนแรกก็พิจารณา ตอนนั้นเริ่มเดินจงกรม เราก็ “เฮ้ย ทำไมมันทุกข์อย่างนี้ ก็นึกก็เป็นทุกข์ ทำไมร่างกายต้องพักผ่อน ต้องกิน ต้องทำสารพัด.....”

หลวงพ่ : อารัมภบท.. อารัมภบท

คณะโยม : ก็คือมันห้กไม่ลงครับ มันติดอยู่แค่นี้แหละครับหลวงพ่

หลวงพ่ : อารัมภบท ที่แรกเข้าใจใจ ที่เราพูดวันนั้นมาแล้ว แล้วพวกนั้นตามมา เวลาพูดธรรมะ เห็นใหม่ เวลาพูดธรรมะเป็นธรรมะ แต่เวลาซื้อเท็จจริงนี้มันอีกเรื่องหนึ่ง เวลาพูดธรรมะในหมู่สังคมาที่เสมอกัน ในสังคมาที่เป็นไปด้วยกันได้ มันก็ไหลลื่นเลย แต่พอเราฟังแล้วนี้ มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

“สมมุติบัญญัติ-วิมุตติ ,สมมุติบัญญัติ-สมมุติโลก”

บัญญัติคือธรรมะพระพุทธเจ้า บัญญัตินี้ก็คือสมมุติ แต่พระพุทธเจ้าเอาสมมุตินี้มาขมวดให้มันเป็นหมวดหมู่

ถ้าสมมุติ ประสาโลก เห็นใหม่ ภาษาสมมุติ คูสิภาษาทุกภาษา ภาษาท้องถิ่นต่างๆ เขาก็สมมุติหลากหลายกันไป ทีนี้พระพุทธเจ้าบัญญัติ บัญญัติคือเอาสมมุติทั้งหมดให้มันเป็นหมวดหมู่ พอเป็นหมวดหมู่ แล้วเรากุยกันด้วยบัญญัติ ด้วยสมมุติอันนี้

“ธรรมะพระพุทธเจ้านี้แหละบัญญัติ สมมุติบัญญัติ”

แล้วเราก็ใคร่ครวญกันอยู่ตรงนี้ แต่ถ้ามันเข้ามา เห็นใหม่ สมมุติบัญญัติ แล้ววิมุตติมันออกไปจากสมมุติทั้งหมดเลย ออกไปจากบัญญัติของพระพุทธเจ้าด้วย ออกจากสมมุติ พระพุทธเจ้าบอกว่า “อย่างนี้ๆ นะ เกลือเป็นอย่างนี้ เกลือเป็นอย่างนี้” แต่พอเวลาเราได้ไปลิ้มรสนะ อ้อ !

นี่มันพ้นจากบัญญัติเลย เพราะพระพุทธเจ้าบอก เค็ม หวานเป็นอย่างนั้น นี่คือนบัญญัติ คือสมมุติอันหนึ่ง แต่เราได้สัมผัสใจ ได้สัมผัสคือพ้นออกไป รับรู้จริงใจ แล้วเราเอาไปอธิบายมันก็อีกอย่างหนึ่ง

วันนั้นเราจับประเด็นได้แล้ว เพียงแต่ว่าวันนั้นเวลาเราไม่มี เราถึงขมวดไปประมาณซักครึ่งชั่วโมงกว่าเนาะ แล้ววันนี้มาเจออย่างนี้ก็อยากให้เกิดเคลียร์ คือประสาเราวันนี้เป็นสุภาพบุรุษ คือวันนั้นเราพูดแล้วเรากระซิบ

ที่วันนี้เราต้องการแบบว่าให้เขาได้เคลียร์ได้เต็มที่เลย ไม่อย่างนั้นมันจะคาใจว่า เหมือนกับว่าเราเนี่ย แบบว่ากระซิบเกินไป ไม่ให้โอกาส ไม่ให้เวลาในการบรรยาย วันนี้จะให้พูด แต่ ! แต่ก็ต้องพูดในกรอบนะ ถ้าอารมณ์กบตไม่ฟัง เปื่อ

คณะโยม : อย่างนั้นมันก็สั้นๆ อย่างเมื่อกี้รับ มันก็ติดอยู่แค่นี้

หลวงพ่ : อ้าว แล้วถ้าอารมณ์กบตละ ลองอารมณ์กบตดู

คณะโยม : มันก็ไม่มีอะไรรับ มันก็แค่พิจารณาไป เจออะไรมันก็ทุกข์ ทำไมต้องเกิด ทำไมต้องกิน ทำไมต้องขับถ่าย ทำไมต้องนอน ก็เจอแต่ทำไม มันก็ทุกข์ๆ แต่มันหักไม่ลง

หลวงพ่ : ไม่ลง ถ้าอย่างนั้นนะ หมอดีกว่า ! ตอนนี้มีโรคเกิดใหม่ ทางการวิจัยเขากำลังวิจัยหาวัคซีนไข้หวัด เขากำลังหาคนใหญ่เลย ไข้หวัดใจ วัคซีนกำลังป้องกันใหญ่เลย มันจะกลายพันธุ์ เขาวิจัยไป

“ก็ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้น” มันเป็นวิชาการหมดใจ แต่ก็ทำได้ เราต้องทำอย่างนั้นแหละ นี่พูดถึงว่า ทำไม ! ทำไม ! มันเสียอย่างเดียวเท่านั้นแหละ คนไม่รู้ ว่าทำไม ทำไม แล้วเราไป ทำไม ทำไมอยู่ มันเสียเวลา

กลับมาพุทธโธ ! พอกำลังพอนะ ไม่ต้องทำไมเลย ฟุ้งผลั๊วะ ! ทะลุเลย

ไปทำไมๆ นะ เหมือนกับเราเนี่ยทำงานมาแล้วแล้ว เราก็ทำงานต่อไปเรื่อยๆ มันไม่ได้พักใจ ถ้าทำไม ก็จะทำต่อไป ถ้ากลับมาพุทธโธ หรือกลับมาปัญญาอบรมสมาธิ ให้มีหลักขึ้นมาเนะ มันไม่ทำไมเลย “อ้อ มึงโง่ ก็เรื่องของโลกเขา” ไข้หวัดอยู่นุ่นๆ ถ้าถูกรักษาตัวกูดี ไข้หวัดก็ทำอะไรกูไม่ได้

แต่นี้ “อู๊สู ไข้หวัดนะ นี่เป็นไข้เนะ คุณ อากาศเปลี่ยนแปลงนะ คุณ อากาศเย็นนะ นี่เชื่อโรคมันหยุดงานนะ” มันเดือดร้อนกับโลกไปหมดเลยนะ มันเดือดร้อนถึงขั้วโลก

เหนื่อนั้นนะ ว่าหัดมันจะอยู่นาน เคี้ยวเชื้อมันจะแพร่มาถึงเมืองไทย มันวิตกวิจารณ์ไป
 ครอบจักรวาลเลย

แต่พอมันมีสมาธิขึ้นมาละ “มันเป็นสายบุญสายกรรม มันเป็นเรื่องของวิญญูะ มัน
 เป็นเรื่องของกาลเวลา มันเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงของโลก เราเกิดมาอยู่ในโลก
 ปัจจุบันนี้ แล้วเราจะพ้นจากโลกนี้ไปอย่างไร” เราเกิดจากโลก แต่เราไม่ติดโลก

แต่ถ้าไม่มีสมาธิละ มันไม่มีเราไง พอไม่มีเรา มันก็ไม่มีการจุดประเด็นใช้ไหม
 มันก็ “ไอ้โฮ จักรวาลเลย อ้อ มาจากดวงอาทิตย์ มันเกิดพายุสุริยะ มันก็เลยเคลื่อนมาสู่
 โลก ไอ้โฮ มันไปนั่นเลย” ถ้าไม่มีสมาธิตัวเดียวนี้

สมาธิคืออะไร ? สมาธิคือความพร้อมของจิต จิตมันพร้อม จิตมันรวมตัวของมัน
 จิตมันหาเหตุหาผลในแกนของจักรวาลนะ ไม่ใช่แกนของโลกนะ ใจนี้มันเกิดในสาม
 โลกธาตุ มันไม่ใช่แกนของโลกนะ มันแกนของจักรวาล กามภพ-อรุภพ

หลวงตาบอกว่า “เวลาจิตมันพ้นไปจากกิเลส เหมือนมังกรี่ มันครอบคลุมสาม
 โลกธาตุ” เพราะอะไร เพราะจิตนี้มันเคยเกิดเป็นพรหม แล้วพรหมก็อรุภพ ภพ-อรุภพ
 เห็นไหม มันเคยเกิดเป็นพรหม มันเคยเกิดเป็นเทวดา มันเคยเกิด นี่มันเคยเกิดในนรก
 อเวจี จิตมันเคยเกิด พอมันเข้าใจหมดปั๊บนี้มันปล่อยวางหมด มันครอบคลุมหมด นี่แล้ว
 กลับมาที่นี้ นี่แกนของใจ ! พุทโธเนี่ย !

ทีนี้เวลาหลวงตาบอกว่า “พุทโธสะเทือนสามโลกธาตุ กามภพ รูปรภพ อรุภพ”

ทางโลกเขาบอกว่า “เค็ดคอกไม้สะเทือนถึงดวงดาว”

พุทโธนี่มันสะเทือนเลย “แกนของจักรวาล”

ถ้าจะให้เราพรรณนาถึงพุทโธนี่นะ ไอ้โฮ.. ญพุดได้ทั้งวันเลยนะมึง แต่กรรมฐาน
 เราบอก ฮี ! พุทโธคำเดียว หลวงพ่อตอบแค่นี้เบื้อ ! เบื้อ ไครมาก็พุทโธ ไครมาก็พุทโธ
 โคตรเบื้อเลย

ก็กุพรรณนามาจนแข็ง ญพรรณนาทุกวันเลย

คณะโยม : หลวงพ่อคะ ช่วยอธิบายวิธีแก้การตกแก้ว์ในการภาวนาให้หน่อยคะ

หลวงพ่อ : พุทโธซัดๆ ! เคี้ยวนะ อีกแล้ว พุทโธซัดๆ นี่เพราะอะไรรู้ไหม เพราะตกแก้ว์นี้พุทโธมันไม่ซัด พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ เพราะไม่ซัด

คณะโยม : มันเจียบๆ ค่ะ

หลวงพ่อ : ก็ตัวเจียบหายนี่ไง เพราะตัวเจียบหายไป มันก็จะหายไปเลย พอหายไปแล้วเห็นใหม่

พุทโธนี่ะเกิดจากสัญญา ! รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันคลุมอยู่เห็นใหม่ สามัญสำนึก ความคิดไม่ใช่จิต ! ไม่ใช่จิต ! จิตเป็นตัวนี่นะ แต่อารมณ์ความรู้สึกขั้น ๕ นี้มันคลุมจิตอยู่

เหมือนกับปอกเปลือกผลไม้ เหมือนกับผลไม้กับเปลือกผลไม้ ผลไม้มันต้องมีเปลือก สามัญสำนึก ความคิดเรานี้มันเป็นเปลือก มันหุ้มใจนี่อยู่ ทีนี้พอหุ้มใจนี่อยู่ สามัญสำนึก เห็นใหม่ เวลาจิตสงบ จะเห็นอาการของจิต คือเห็นเปลือก นี่มันกระทบกัน

โดยธรรมชาติของจิต สามัญสำนึกของมนุษย์มันเป็นอย่างนี้ มันมีพลังงานอย่างนี้ แต่เราไม่เคยเห็นเพราะมันเร็ว เพราะมันเป็นนามธรรม พอเป็นนามธรรมนะ ทีนี้พอเราศึกษาศาสนา พระพุทธเจ้าบอกให้พุทโธ พุทโธ แล้วพุทโธก็เกิดจากนี้ เกิดจากสัญญา เกิดจากสัญญาอารมณ์

พุทโธ พุทโธ พุทโธ เห็นใหม่ ธรรมดามันคิดเรื่องร้อยแปด นี่ก็มันส่งออก จิตส่งออก ! ส่งออกจากพลังงาน ส่งออกจากเนื้อสู่เปลือก สู่เปลือกแล้วสู่จักรวาล สู่จักรวาลคือความคิดไง

ทีนี้เราศรัทธาในพุทธศาสนาใช่ไหม เราไปนึกพุทโธ สิ่งที่มันส่งออกก็ให้มาพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ คือมันไม่ส่งออก พลังงานมันไม่กระจายออกไปสู่ภายนอก

พุทโธ พุทโธ พยายาม พุทโธ พุทโธ พุทโธ แล้ว พุทโธ พุทโธ แล้วก็เจียบหายหมดเลย นี่เพราะมันไปไม่รอดไง พุทโธ พุทโธ นี่มันไม่จริงจัง เห็นใหม่

คำว่าไม่จริงจังเพราะอะไร น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ พลังงานส่งออกทั้งหมด แล้ว พลังงานที่ย้อนกลับ จะเอาที่ไหน ทีนี้พอพลังงานย้อนกลับนี้มันต้องทวนกระแส พอมัน ทวนกระแสนี้มันผิดธรรมชาติ ! พอมันผิดธรรมชาติ เราก็เลยต้องมีสติ มีพลังงานให้มัน คืบคลานตัวมัน ทีนี้พอมันคืบคลานตัวมันไม่ได้ มันก็หายไป เห็นไหม ก็มันไม่เป็น

พุทโธ พุทโธ พุทโธอย่างนี้จิต แต่เป็นตัวขั้น ๕

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ นี่ห่าว หลับ !

พุทโธ พุทโธ หลับนะ

พุทโธ พุทโธ พุทโธ ไปเดี่ยวเดี่ยวหลับ

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ ไปจนเป็นเนื้อเดียวกัน เห็นไหม

หลวงตาถึงบอกว่า มนุษย์เป็นสอง “จิต” กับ “สัญญาอารมณ์”

สัญญาคือขั้น ๕ สัญญาอารมณ์ ! สัญญาอารมณ์ที่มันส่งออกอยู่นี้ แล้วเราพุทโธ พุทโธ สัญญาอารมณ์นี้มันส่งออก จนสัญญาอารมณ์กับจิตนี้เป็นอันเดียวกัน เห็นไหม

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ จนเป็นอันเดียวกันนะ จนมันพุทโธไม่ได้ ! เพราะมัน ไม่มีอะไรกระทบ มันเป็นหนึ่งใน แล้วเป็นหนึ่งในมันจะพุทโธได้อย่างไร หนึ่งในจะพุทโธกับ อะไร “นี่คือสมาธิ !”

ไม่มีใครรู้จักสมาธินะ รู้จักแต่ “ว่างๆ”

พุทโธ พุทโธ เกิดจากขั้น ๕

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ แล้ว ว่าง ! จิตมันก็คาอยู่นี้ สมาธิไม่มีหรอก ! ที่ว่า “ว่างๆ ว่างๆ” มันว่างๆ ทีนี้ มันยังเป็นสองอยู่ เพราะว่างมันยังไม่ใช่เราไง เพราะเราอยู่นี้ ใจใหม่ แต่ไม่รู้สึกตัวมันเลยหลับไป มันหลับไปแล้วด้วย พอมัน “ว่างๆ ว่างๆ” นี่คือว่าง ที่ไม่มีใจ มันว่างที่ไม่มี ทั้งๆ ที่จิตมีอยู่นี่นะ ทั้งๆ ที่จิตนี้คาอยู่นะ แต่มันว่างไม่มี มันว่าง ไม่มี

แต่ถ้า พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ นี้หลับ มันไปไม่ได้หรอก !

แต่ถ้ามีความขยันหมั่นเพียรนะ พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ พอมันจะเข้าน้ำมันไหว อย่างที่พูดเมื่อกี้ เห็นไหม มันจะเจียนอยู่เจียนตาย กลัวตายพรีนั่นนะ น้ำมันมีการกระทบมาแล้ว เพราะมันจะมารวมกัน แต่ถ้ามันมารวมกันได้นะ

สมาธิมันเป็นอย่างนี้นะ ในมหายาน เห็นไหม นิพพานคืออะไร แล้วถ้าใครพูดถึงนิพพานนะ คนนั้นผิดหมดเลย นิพพานคือ (ทำท่าม้มปาก)

ตัวจิตมันจะพูดได้อย่างไร !!! ตัวนิพพานพูดได้อย่างไร ! ถ้าพูดก็ผิดหมด !

แต่โดยสามัญสำนึกในการสอนนะ ขอให้พูดชนิดหนึ่ง ก็พูดอธิบายออกมา แต่พูดนี้ผิดหมดนะ ! พูดนี้ผิดหมด แต่ผู้รู้พูดไง

ฉะนั้นเราถึงบอกว่า ทำไมมันหลับไขว้ไหม มันรู้ได้ไง หลับเพราะเหตุนี้ไง หลับเพราะมัน “ฝันธรรมชาติ !”

ธรรมชาติน้ำมันไหลออก แต่เราไปบังคับให้น้ำมันไหลขึ้น มันทวนไม่ไหว มันก็หลับ พอมันหลับนี้เราถึงต้องทำอย่างนี้ไง เราต้องอดนอน ต้องผ่อนอาหาร ต้องสู้งานด้วยความจริงจัง ด้วยความตั้งใจ เพราะมันมีค่ามากไง !

แต่ ! แต่เพราะมันทำไม่ได้ไง เราก็เลยตามน้ำกันไป อ่างธรรมะพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าบอก “ว่างๆ ว่างๆ” นะ เดียวนี้ทุกคนคิดให้ว่างหมดเลย “ว่าง ” คิดสิ ว่าง ! ต้องว่าง ! ไม่ว่างกูไม่ยอม กูต้องคิดให้ว่าง “ว่าง”

เราคิดเอานะ หลวงตาถึงบอกว่า “สัญญาอารมณ์ มันเป็นสัญญาอารมณ์”

สัญญาคือข้อมูล อารมณ์คือบังคับให้มันเป็น สัญญาอารมณ์ว่าเป็นธรรม สัญญาให้เป็นอย่างนั้น เพราะมีต้นแบบคือธรรมะของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่มีต้นแบบธรรมะของพระพุทธเจ้า มันจะเอาอะไรมาคิด

คณะโยม : หลวงพ่อคะ มีช่วงหนึ่งประมาณ ๒-๓ ปีก่อน โยมปฏิบัติ คือนั่งไป จนจิต... ไม่มีอาการว่างไม่มีอะไรเลย มันหยุดนิ่ง นิ่งเสร็จแล้วมันเหมือนมีอะไรมาอยู่ข้างๆ

เหมือนจิตเรามันออกมาอยู่ข้างๆ มันก็กลัวค่ะว่า “อ๊ย ตัวเราออกมา” คือตัวหายไปเลยนะ
 ค่ะ แต่จิตก็อยู่ตรงเนี่ย เหมือนเรากูกันอยู่นะค่ะ “มึงจะไปไหนวะเนี่ย” อะไรวะเนี่ยค่ะ
 คือแบบว่าออกมาแล้วนิ่ง สงบ แบบคูมันอยู่ “จะทำอะไรต่อวะเนี่ย ที่เขาว่าตาย มันเป็น
 อย่างนี้ใช่หรือเปล่าเนี่ย” คือมันจะเริ่มกลัวงั้นค่ะ แต่มันก็อยู่กันอย่างนี้ แล้วโยมก็นั่ง
 นานๆ แล้วก็อยู่ตรงเนี่ยค่ะ จน “เอ๊ะ ถ้าเกิดเราตาย จะทำยังไงวะเนี่ย”

หลวงพ่ : ขาดพุทธโธเห็นไหม

คณะโยม : อ้อ.. เหรอคะ

หลวงพ่ : คำว่าขาดพุทธโธตอนไหนรู้ไหม พอพูดคำว่าขาดพุทธโธ พุทธโธนี่นะคือพุทธธา
 นุสติ คำว่าขาดพุทธโธเพราะอะไร เพราะว่า “พุทธโธ พุทธโธ จนมันนิ่งๆ แล้วมันอยู่อย่างนี้”

ถ้าพุทธโธต่อไปละ พุทธโธต่อไป คุณภาพของจิตมันจะดีกว่านี้ สิ่งที่มีนาคากัน มัน
 จะรวมมาเป็นหนึ่งใจ ใจนี้มันลง แต่มันลงถึงๆ ใจ เห็นไหม ว่าง.. สบาย.. รู้ตัว.. แต่มันยัง
 ไปได้อีกใจ

คำว่าไปได้อีก คือมันจะสักแต่ว่า คือมันรู้ไม่ได้ใจ มันไม่รู้อะไรเลย นี่มันลง
 แล้วแต่มันรู้เขาใช่ไหม รู้ตัว รู้ว่ามี มันมีสอง เห็นไหม แต่มันก็ลงส่วนหนึ่ง ลงระดับหนึ่ง
 แต่ถ้าโยมตั้งใจพุทธโธ.... นึกพุทธโธได้ ! ตอนนั้นก็นึกพุทธโธได้ ตอนนั้นนึกพุทธโธได้

เอ้า...ลองเถียงมา

คณะโยม : มันรู้แต่ว่ามันเหมือนไม่แน่ใจว่ามี

หลวงพ่ : ไม่ได้ ! เขาจะบอกว่าคุณไม่ได้ ! เราจะบอกเลย เราให้เถียงก่อน

เราบอกว่า “นึกพุทธโธได้”

“ไม่ได้ค่ะ ! ไม่ได้”

ถ้าไม่ได้ มันจะเห็นเขาไม่ได้ใจ

เห็น.. รูปที่เห็น.. เราเห็นเขานี้มันนึกได้ ! ถ้าเรานึกไม่ได้ เราเห็นไม่ได้ ! ถ้าเรายังเห็นคนนั่งข้างๆ นั่นล่ะมันส่งออกไปรู้ มันนึกพุทธโธได้ !

ถ้านึกพุทธโธไม่ได้ มันจะไม่เห็นอะไรเลย มันจะเป็นตัวของมันเอง

แต่ก็ยังเห็น มันนึกพุทธโธได้ ! แต่จิตมันละเอียด เพียงแต่ว่ามันลึกลับ ตัวเองไม่กล้านึก กลัวมันสะเทือน กลัวมันจะฟู แต่ความจริงมันนึกได้ ! มันนึกได้โดยละเอียดไง เพราะพุทธโธ พุทธโธ มันหยาบ

พุทธโธ พุทธโธ เห็นไหม พุทธโธอย่างหยาบ พุทธโธอย่างกลาง พุทธโธอย่างละเอียด พุทธโธมีตั้งหลายระดับ แล้วพอถึงขั้นนี้มันนึกได้ ถึงละเอียดอย่างไรก็

“จนกว่าคำบริกรรมมันจะรวมเป็นหนึ่ง”

เนี่ยจิตมันเป็น สมาธินี้ถ้าคนภาวนาไม่เป็น ไม่เคยผ่าน ไม่รู้หรือ !

อย่างเช่น โยมจะมาที่นี่ โยมต้องผ่านนครปฐมกันทุกคนใช่ไหม ไม่ผ่านนครปฐมมาโพธารามไม่ได้

“จิต ไม่ผ่านความละเอียดอย่างกลาง มันจะมาสู่ความละเอียดอย่างละเอียดไม่ได้”

คือมันมาถึงนครปฐม มันยังไม่มาถึงโพธาราม นี่ก็เหมือนกัน จิตมันละเอียดเข้าไป แต่มันยังไม่ถึงอุปปนา เป็นสมาธิใหม่ เป็น ! เพราะสมาธิมีตั้งหลายระดับ

คณะโยม : แล้วหลังจากนั้น โยมก็ไม่กล้าทำต่อเลย เพราะว่าไม่แน่ใจ กลัวตาย

หลวงพ่ : นี่ไง ก็อันตอนเข้านั้นแหละ ตอนเช้าก็เหมือนกัน “กลัวตายฟรี”

คณะโยม : เมื่อกี้ที่พระอาจารย์พูด หนูยอมรับว่าหนูก็เป็นมาก่อนด้วย ลมหายใจมันหายไป หายใจเข้า หายใจออกนี่ค่ะ

หลวงพ่ : ที่เราพูด วันนี้เราพูดอย่างนี้เราพอใจเพราะอะไร เพราะเขาได้สัมผัสไง เพราะสัมผัส เพราะการกระทำนี้มันต้องมีเหตุมีผล มีข้อเท็จจริงขึ้นมาเพื่อเป็นเนื้อเป็นหนังกับเราบ้าง เราเป็นชาวพุทธ เราปฏิบัติกันนี้ไม่เคยจับต้องอะไรเลย นี่มันกินไปวะ !

เออ.. เราปฏิบัติแล้ว ได้สมาธิบ้าง ได้ปัญญาบ้างนะ มันก็ว่าเออ.. มันมีมรรคมีผลนะ มีเหตุมีผลในศาสนา ที่พูดนี้เพราะมันมีเหตุมีผลในศาสนา เราก็ออ.. ดีใจ แต่ก็ทำกันไป

คณะโยม : อย่างนี้เขาเรียกปฏิบัติภาควิทยาหรือเปล่า

หลวงพ่ : ไม่! ไม่ใช่!! “อุคคหนิมิต” ปฏิภาควิทยา คือขยายส่วน

ที่หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอกไว้ ความชำนาญ ใจ ทำให้มาก ทำให้มากนั้นอีกอย่างหนึ่ง อีกคำหนึ่ง

“อุคคหะคือการเห็น ปฏิภาควิทยาคือการแยกส่วน”

อุคคหนิมิต ปฏิภาควิทยาคือการขยาย ถ้าไม่มีการขยายส่วน มันไม่ขยายใจ “เราจะบอกว่านี่คือไตรลักษณ์” ไตรลักษณ์คือการเปลี่ยนแปลง ภาพ ! แล้วภาพนั้นมีการขยายภาพนั้นเปลี่ยน เห็นใหม่ ภาพนี้คืออุคคหนิมิต ปฏิภาควิทยา คือ ความเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหว เป็นไตรลักษณ์ใหม่ แบบมันจะฝึกให้รู้ใจ แล้วพอมันปฏิบัติ มันทำลายจนตัวมันเองหมดเลย

นี่ ! ไตรลักษณ์ ! เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป การกระจายตัว

แต่มันต้องเห็นจริงนะ โอ้โฮ.. มหัศจรรย์กว่านี้ เห็นจริงนะ อ้อฮ้อ.. มันมหัศจรรย์

“นี่ธรรมะมันเป็นอย่างนั้น ! นั่นคือเนื้อแท้ คือข้อเท็จจริง”

แต่ในเว็บไซค์นี้จี๊ไม้ ! จำใจปากเขามาเถียงกัน !

คณะโยม : อยากจะขอเรียนถามค่ะ ตอน ๔ ปีที่แล้วที่___

หลวงพ่ : เดี่ยว ! เอาแต่เรื่องเก่าๆ มาถาม

คณะโยม : เรื่องของการปฏิบัติ นะคะ คือโยมเคยปฏิบัติ แล้วก็แบบว่านอนน้อยมากค่ะ แล้วก็พอปฏิบัติไป นั่งสมาธิไปแล้ว คือมันมีความรู้สึกเหมือนกับว่าวิญญาณจะออกจากร่าง เหมือนมีอะไรที่จะออกจากตัวเราไป แล้วเราก็ก้าวมากล้นเลยละ แล้วเราก็อพยายามจะ

นั่งภาวนาให้มันกลับมา อย่างนี้ค่ะ แล้วก็พอเราสวดมนต์ก็เป็นอาการนี้ค่ะ เหมือนกับว่า จะตายอย่างนั้นเลยค่ะ คือเหมือนกับว่าวิญญาณจะออกจากร่างเรา

หลวงพ่อบอก : เอ้อ สรูป !

คณะโยม : สรูปก็คือว่ากลัวตายมากค่ะ

หลวงพ่อบอก : ถ้าเราพูดนะ เวลาปฏิบัติเนี่ยะ ตอนนี่ถ้าเราปฏิบัติแล้ว มันก็อยู่ที่บุญกุศลละ ใครสร้างเวรสร้างกรรมมาอย่างใด ก็จะออกมาตามนั้น

หลวงพ่อบอกว่า “การทำบุญของเราเนี่ย มีบุญกุศลมากขนาดไหน มันเหมือนกับ ทำนบปิดเขื่อน น้ำใน ทำนบนั้น แต่ถึงที่สุด ในการพ้นทุกข์จะต้องการการภาวนา”

ทีนี้เวลาพูดถึงทำนบ ก็ว่าน้ำมันสะสมใช่ไหม ในเขื่อนนะ เราทำบุญกุศลมาก น้อยขนาดไหน มันก็สะสมมาในใจของเรา ทีนี้พอปฏิบัติมันก็จะออกมาให้แหละ ทีนี้เวลา ปฏิบัติออกมาเหมือน “บัว ๔ เหล่า” แล้ว

ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ปฏิบัติยากรู้ง่าย ปฏิบัติยากรู้ยาก

ฉะนั้นเวลาปฏิบัติไป เวลาเกิดเหตุการ์ณอย่างนี้ นี่มันเป็นเวรเป็นกรรมที่มันถึง มัน จะชื้อ มันจะถึงมันจะชื้อขนาดไหนนะ ถ้าเข้มแข็งนะ เราต้องตั้งสติ ! ตั้งสตินะ สิ่งใด เกิดขึ้นนะไม่พินตาย มันจะตายนี้ให้ตายเลย สมมุติว่ามันจะชื้อใช่ไหม เราบอกว่ามันไม่ ต้องชื้อถูกรอก กุศลตายให้มันเลยนะ มันก็ไม่เอาแล้ว !

แต่นี้พอมันชื้อนะ ก็กลัวมัน ต่อรองกับมันนะ มันก็เล่นกับเราตลอดไป

นี่เรื่องเวรกรรมนะ เห็นไหม โทษนะ ! คู่ทุกข์คู่ยากนี่เวรกรรม ! แหม รักกันมาก เลย พ้นจากกันไปไม่ได้เลย แต่ถ้ามันหมดกรรมนะ เฮ้อ ! พอกันที จบ !

เหมือนกัน ถ้ายังไปต่อรองกับมันนะ ชื้ออยู่อย่างนั้นแหละ ชื้ออยู่อย่างนี้ ไม่จบซัก ที แต่ถ้าวันไหนนะ มันจะเอาใจเอากัน เอาใจเอากัน อย่างนั้นใช้กันจบนะ แต่ถ้าเวรกรรม ไม่จบนี้แหละ ชื้อกัน ไปก็ชื้อกันมา ออเซาะจ่อเกาะ อยู่อย่างนั้นแหละ แล้วก็อยู่อย่างนี้

เราจะบอกว่า เวลาปฏิบัติมันมีตรงนี้เป็นผลด้วย ถ้ามีตรงนี้เป็นผลนะ ในการปฏิบัติของเราทุกๆ คนมันถึงไม่เหมือนกัน ไม่มีใครเหมือนใครหรอก

เราบอกว่า วิทยานิพนธ์มีอันเดียว วิทยานิพนธ์ของแต่ละองค์นะ เราฟังมาหมด ขณะจิตที่เป็นพระอรหันต์

ของหลวงตา คือ “จุดและต่อม” แล้วเวลาเข้าไป เวลาจุดและต่อมมันขยายตัว ออกมาเป็นมะพร้าว ๒ ขั้ว เวลาหัก ๒ ขั้วนี้หมดเลย เห็นไหม

ของหลวงปู่ขาวนะ “จิตนี้เปรียบเหมือนเมล็ดข้าว !” คำว่าเปรียบเหมือนนี้คือ ปัญญา มันเกิด มันจับต้องได้หมดแล้วนะ คือมันต้องจับ โจทย์ จับจำเลยได้หมด แล้วขึ้นศาล แล้วศาลวินิจฉัย ตอนศาลวินิจฉัยนี้เขาเรียก “ขณะจิต”

ขณะจิตคือเวลาวินิจฉัย วินิจฉัยว่าข้าวนี้ถ้ามันตกสู่พื้นนา มันถึงออกอีก

ข้าวนี้ถ้ามัน โคนหุง โคนต้มจนสุกแล้วข้าวก็เกิดไม่ได้

จิตนี้ถ้ามัน โคนตบะธรรมแผดเผาจนถึงสุกแล้ว นี้ !

หลวงปู่บัว หลวงปู่คำดี หลวงปู่ฝั้น ครูบาอาจารย์ทุกองค์ ไม่เหมือนกันทั้งหมดเลย ! หลวงปู่เจี๊ยะก็ไม่เหมือนใคร ของใครของมัน ถ้าใครไปจำขี้ปากเขามาพูดนะ วิทยานิพนธ์นี้ไปลอกเขามา จบ ! นี่วงการปฏิบัติ

คณะโยม : ถามต่อคะ ตอนนั้นคือโยมแบบว่าตอนไปปฏิบัติคะ แล้วโยมตั้งใจไว้ว่าจะไม่นอน คือหลังจะไม่แตะพื้น หลังจากนั้นเรานั่งๆ ไป แล้วแบบว่าเหนื่อยมาก ทรมานมาก แล้วก็นั่งสมาธิอยู่อย่างนี้คะ แล้วก็คือเห็นตัวเองเหมือนข้าวแฉับเดียวคะ ตัวเราลงไปนอนกับพื้น แล้วเราก็ “อ้าว เราลงไปนอนกับพื้น” แต่ตัวเรายังอยู่อย่างนี้คะ

หลวงพ่อ : แค่นี้? นอนแล้วลุกขึ้นมา

คณะโยม : มันแฉับเดียว คือเห็นตัวเองลงไปนอน

หลวงพ่อ : แฉับเดียว นอนนี้มันมี ๒ อย่าง

คณะโยม : แต่ไม่ได้นอนนะคะ

หลวงพ่ : เดียวก่อน ! นอนนี่มันมี ๒ อย่างนะ ถ้าเรานอนอยู่กับพื้น เราเคยเห็นตัวเราเอง เราเคยเห็นเลย เห็นตัวเรานอนอยู่ข้างหน้านี้ แล้วเรากำหนดให้พลิกอย่างนี้ เหมือนซากศพ ที่แรกก็งเวีย “เฮ้ย ใครวะนอนอยู่ตรงนี้ ตายอยู่ตรงนี้” ก็ไปถามอาจารย์นะ

“อาจารย์ โอ้โฮ เห็นศพมันนอนอยู่ที่นี่”

อาจารย์บอกว่า “มึงเงิง”

เถียงในใจ “ก็เราได้อะไร ก็กึ่งนั่งอยู่ที่นี่ แล้วศพมันอยู่นั่น”

ตอนนั้นเถียงอยู่นะ แต่ตอนหลัง อืม จริงๆ เห็นอสุภะเงิง เห็นกาย

นั่งอยู่อย่างนี้ ! นั่งอยู่อย่างนี้หลับตานะ แต่ในนิมิตมันเห็นเงิง เห็นซากศพนอนอยู่ตรงนี้ นอนตรงหน้าตรงๆ นี่แหละ แล้วบอกให้พลิก มันก็พลิกไปพลิกมา พลิกมาพลิกไป

ตอนใหม่ๆ งงกันทุกคนแหละ ใหม่ๆ เราจะงง จะไม่รู้ ก็ไปถามอาจารย์ว่า

“นี่เห็นซากศพ !”

ท่านบอกว่า “เห็นกาย เห็นตัวเอง”

“เห็นได้อะไร ก็เห็นซากศพ”

แหม.. เถียงในใจเงิง ตอนนั้นยังเถียงอยู่ แต่พอภาวนาเป็นแล้วจริงๆ

นี่เห็นนะ แต่ถ้าเห็นแฉับ เห็นแฉับๆ นี่มันเหมือนเห็นกายเงิง เห็นแฉับเดียว แฉับเดียว คือจิตเรานี้ อย่างที่ว่าพุทธโธ ฐานมันไม่พอ ถ้าฐานมันพอนะ ถ้าเราเห็น มันจะมานอนให้เราเห็นชัดๆ อย่างนี้เลย สมมุติถ้าฐานเรามีนะ มันจะนอนอยู่อย่างนี้นะ แต่ยังไม่พอนะมันสั่งพลิกไม่ได้

ถ้าจิตเริ่มดี มันเห็นแฉับๆ แฉับๆ ถ้าจิตพัฒนาขึ้นไปจะเห็นคงที่ ถ้าจิตดีขึ้นไป จะเห็นไตรลักษณ์ เห็นความเปลี่ยนแปลง

โอ้.. สมาชิกหลายระดับ ! กำลังไม่มี เหมือนเงินไม่พอซื้อเบนซ์ไม่ได้ เงินไม่พอ
ต้องไปซื้อ โตโยต้า จะซื้อเบนซ์ต้องมีเงิน ๓ ล้าน

หลวงพ่ : เออ ! ไปซื้อโตโยต้า

คณะโยม : เขาตอบอย่างนี้ได้ค่ะพระอาจารย์ มันก็มีคนตอบอย่างนี้ว่า “เพราะว่าจิตมัน
เร็วมาก จนตัวเราไม่เห็นมัน” คือแบบจิตเราวิ่งไปตรงนั้น นั่นแหละคือคำตอบว่า
“เพราะจิตเราเร็ว แต่เรามองไม่เห็นจิต”

หลวงพ่ : ใครตอบ ?

คณะโยม : คนที่เรารู้จักตอบ

หลวงพ่ : นั่นแหละ ภาวนาไม่เป็น ! อ้าว จริงๆ !! เรานี้ฟังคนตอบ แล้วให้ตอบมา แล้ว
พอตอบมาเราจะจับเองว่าคนนี้เป็นหรือไม่เป็น เพราะจิตเราเร็วมาก ! จิตเราเร็วมาก
ตอนนี้จิตเราเร็วอยู่แล้ว

“ความคิดของมนุษย์เร็วกว่าแสง !”

ถ้าจิตเร็วมาก จิตปกติมันเร็วอยู่แล้ว แล้วจิตเร็วมากทำไมมันไม่เห็น แล้วเห็นนี้
เห็นเพราะอะไร เห็นเพราะสิ่งที่เร็วมันหยุดนิ่ง มันถึงเห็น แต่ความหยุดนิ่งนี้ยังไม่
เพียงพอ มันถึงเห็นแค่แว็บเดียว แต่ถ้าความหยุดนิ่งนี้หยุดได้มากกว่า มากขึ้น

จิตเร็วมาก ! จิตเร็วมาก ! จิตเร็วมากเห็นไม่ได้ ! จิตต้องนิ่ง ! จิตต้องนิ่งต้องเป็น
สมาธิ พอจิตเป็นสมาธิ การเห็น เห็นแว็บเดียว เพราะมันเริ่มนิ่ง นิ่งเฉยๆ แล้วเห็น
เหมือนกับนั่งรถไฟ รถมันเร็ว ปูบ ! ปูบ ! ปูบ ! ปูบ ! ปูบ ! แต่ถ้านั่งรถปิดหน้าต่างหมดก็
ไม่เห็น พอนั่งรถแล้วรถมันเร็วไซ้ไหม พอรถช้าลง รถช้าลง รถหยุดนิ่ง

ความจริงอยู่ตรงนี้ ตอบมา โธ่ ! ยิ่งตอบนะ ยิ่งเปิดใจให้กูดู

คณะโยม : ขอถามต่อไปเลยค่ะ โยมเพิ่งกลับมาจากปฏิบัติ คือ ๔-๕ วันจิตเรากำลังดี
ออกมาจากที่ปฏิบัติ แล้วก็กลับมากรุงเทพฯ ระหว่างนั่งรถตู้ไปบนถนนนี้ค่ะ โยมก็เห็น
หมาวิ่งตัดถนน แต่ไม่มีนะคะ วิ่งไปๆ เอ๊ะ ทำไมเหมือนหมาจะมาตัดถนน แต่มันไม่มี ชัก

พักหนึ่งพอไป ๒๐ นาทีต่อมา มีหมาวิ่งมาจริงๆ แล้วหนูก็กถามแม่ชีว่า“เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนี้” เขาก็กบอกว่า คือจิตมันเร็ว มันไปรับรู้ล่วงหน้า

ถ้าเกิดพระอาจารย์ตอบ พระอาจารย์จะตอบว่าอย่างไรคะ

หลวงพ่ : ตอบอย่างนี้ไง ! “เรารู้ล่วงหน้า จิตเร็ว”

ที่เราพูดนะ เราพูดตั้งแต่เช้าเห็นไหม ที่เราพูดออกทีวีไป มันสะท้อนวงการกรรมฐานหมดไง วงการกรรมฐานเอาสิ่งนี้มาหลอกแตกกัน ! พูดอะไรก็ได้ ลูกศิษย์เชื่อหมด โดยไม่ต้องมารับผิดชอบอะไร แล้วพูดต่อเมื่อมีงมาถามกู

สิ่งที่รับรู้ ก็คือสิ่งที่รับรู้ สิ่งที่ว่ารับรู้ล่วงหน้า แล้วหมามันมาจริงๆ หมามาจริงๆ ก็คือหมามันมา แต่สิ่งที่รับรู้นี้ เห็นไหม เวลาจิตเราที่มันนั่งรถมา แล้วมันเห็นหมา อย่างนั้นมันเป็นนิมิตได้ไหม เป็นนิมิตคือความรู้จากข้างใน แล้วสิ่งที่มันมาจริงๆ ก็คือมันมาจริงๆ ของมัน

คณะโยม : แล้วมันเกิดจากการปฏิบัติหรือคะ

หลวงพ่ : คำตอบที่ถูกต้อง

จิตของคนนี่นะมันมหัศจรรย์อยู่แล้ว มันคืออยู่แล้ว แต่โดยสามัญสำนึกของปุถุชน ของคนทั่วไปเขาไม่รักษาดูแล พอเขาไม่รักษาดูแล เขาก็ปล่อยจิตของเขา ปล่อยความคิดของเขา ปล่อยจิตของเขาไปตามธรรมชาติซะใหม่ โดยที่ไม่ได้ถนอมดูแลเลย แต่พอเรามากำหนดพุทธโธ คือเรามารักษาดูแล พอเรามารักษาดูแลของเรา แล้วเราทำของเรา ให้มันสร้างคุณสมบัติของเขา สร้างคุณสมบัติของจิตใจ อย่างเช่น จิตหยุดนิ่ง สมาธิคือจิตหยุดนิ่งนะ

เขาถึงบอกว่า “จิตนี้คิดไม่ได้ จิตหยุดไม่ได้อะไรนี้” บ้างทั้งนั้นแหละ !

“จิตหยุดไม่ได้ก็เป็นสมาธิไม่ได้” สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุด แล้วหยุดนิ่ง

สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุดคือจิต ! แล้วมันหยุดของมันได้ มันถึงมีพลังงานที่สุด

บางคนบอกว่า “จิตหยุดนิ่งไม่ได้ จิตต้องเคลื่อนที่ จิตหยุดคิดไม่ได้”

คนพวกนี้ภาวนาไม่เป็น ! การทำสมาธิยังไม่รู้จัก เพราะถ้ารู้จักมันจะรู้ของมันไง เพราะการหยุดนิ่งนี้มันวัดได้

ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปนาสมาธินี้ หยุดนิ่งมากน้อยแค่ไหน หยุดนิ่งมากน้อยแค่ไหนมันเปรียบเทียบได้ไง มันพิสูจน์ได้

ขณิกสมาธินี้มันสบายๆ นี่จิตสบายๆ แค่นี้เอง !

อุปจาระมันลึกกว่า พอลึกกว่าแล้วก็ออกรู้ ออกเห็น นี่เขาเรียกอุปจาระ

อัปนาออกรู้ไม่ได้ มันหนึ่งเดียว มันไม่มีอะไรกระทบ

อุปจาระ คือความรอบรู้ของจิต หยุดนิ่งแล้วรู้ได้

ขณิกะ หยุดนิ่ง แต่ไม่มีความสามารถรู้อะไรได้ พักเฉยๆ

แล้วสิ่งที่รู้ที่เห็นนี้ เราฟังอย่างนี้ละ แต่มันเป็นการสั่งสอนของโลก คืออยากเอ็ดกว่าเป็นอาจารย์กัน มีอะไรก็ตอบได้ ตอบมั่วๆ ประสาภูนั้นแหละ ยิ่งตอนนี้นะ สังคมผู้หญิงเป็นอย่างนี้หมดเลย เราไม่อยากจะพูดว่า แม่ชีๆ นี่ เพราะมันมาเข้าหูเอะตอนนี่

คณะโยม : ถามต่อค่ะ

หลวงพ่ : ให้อีกทีเดียว จะปิดแล้ว

คณะโยม : คือว่าโยมนั่งประชุมไป แล้วก็คือมันยังไม่เลิกประชุมก็นั่งภาวนาไป พุทโธ พุทโธ นับลูกประคำค่ะ พุทโธ พุทโธไป เสร็จแล้วมันเหมือนกับเคลิ้มจะหลับค่ะ แล้วพอจะหลับ อยู่ๆ มันมีความรู้สึก มันพุ่งขึ้นมาเอง แป๊บเดียว แล้วก็ตกใจ คือมันมีความรู้สึกว่ามีสติเกิดขึ้น มันขึ้นมา แต่เรารู้ว่าเราไม่ได้สติใคร เราไม่ได้อะไร แล้วความเกลียดนี้ เราไม่คิดว่าเราจะเกลียดใครได้มากขนาดนี้ เราก็เลยไปถามแม่ชีว่า “นี่ทำไมมันถึงเป็นแบบนี้”

หลวงพ่ : คำตอบ !

คณะโยม : ขออาจารย์ก่อน

หลวงพ่อก่อน : ต้องเราก่อนหรือ กลัวจะเขี่ยหยันเขาไซ้ใหม่ (หัวเราะ)

คำตอบของเราละ ความดันออกมาของอวิชชาของเรา ค้นหาความทะยานอยาก สิ่งสกปรกในหัวใจของเรานี้มันมหาศาล แต่มันไม่เคยดันออกมา ไม่เคยไหลออกมา คนที่ปฏิบัติเขาจะเห็นความชั่วของตัวเอง ความดีความชั่วของคนอื่นเขาไม่สนใจเลย แล้วเวลาเราเห็นความชั่วของเราขึ้นมา เวลามันดันขึ้นออกมานี้มันว่า โอ้โฮ กูชั่วได้ขนาดนี้เชียวหรือวะ แต่เราไม่รู้ไม่เคยเห็นไง

สิ่งที่รู้เห็นได้เพราะจิตมันเริ่มมีพลังเข้ามา มันจะไม่ส่งออก พลังงานของเรามันจะดูตรงนี้ ไม่ใช่ที่เราจับได้นะ !

ถ้าจิตมันสงบแล้วนะ มันเห็นพลังงาน เห็นขั้น เห็นอย่างนี้ โอ้ความชั่วอันนี้นะ มันจะอาศัยขั้น อาศัยสัญญา อาศัยข้อมูล ออกไปหาผลประโยชน์ของมัน ทีนี้เราก็เห็นมันไม่ได้ พอเราเห็นมันไม่ได้ พอจิตเราสงบ เราจะเห็นมันอาศัยขั้นออกหาเหยื่อ เห็นมันอาศัยขั้นไปยึดกาย เวทนา จิต ธรรม ถ้าเราจับตรงนั้น เราถึงจับกิเลสได้ไง !

ทีนี้พอบอกว่าเห็นพลังมันดันขึ้นมา นี่คือภพ คือภวาสวะ คืออนุสัยที่มันดันออกมาจากจิต แต่ ! แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นอะไร ไม่รู้ว่าเป็นอะไรแต่มันดันออกมา แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรนะ เพราะอะไร เพราะเรายังไม่มีพื้นฐาน เรายังไม่มีหลักพอ

บางคนไม่ใช่อย่างนั้นนะ บางคนเห็นว่ามันดันออกมาแล้ว ก็ว่า อู้อู นี่คือนิพพาน อู้อู กอดมันเลยนะ บางคนเข้าใจผิดได้ บางคนเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกอย่างนี้ผิดๆ ก็เยอะ แต่อารมณ์ความรู้สึกอย่างนี้ มันไม่มีค่าให้ เพราะมันไม่มีชื่อ

๑. ไม่มีชื่อ

๒. ยังไม่เสวย ยังไม่เข้ากับรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันยังไม่ได้อาศัยขั้น ๕ ออกหาเหยื่อ เพียงแต่เป็นพลังงานเพรียวๆ ที่มันดันออกมา แต่ไม่มีใครรู้ได้ !

แล้วเรารู้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา คนอื่นรู้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา นี่มันเป็นปัจจุบัน

“ปัจจุบันคือต้องให้จิตนั้น ! บุคคลนั้น เห็นความชั่วของตัวเอง !”

นี่เราตอบ อ้าว เขาตอบว่าอย่างไร

คณะโยม : (ไม่สามารถได้ยินเสียง) ... มันก็เลยบวกไป คือมันมากกว่า

หลวงพ่ : ประสาเรา คือ มันออกมาโดยยังไม่เสวย นี่ไงที่ว่าจิตเสวยอารมณ์ !

จิตเห็นอาการของจิต ถ้าจิตเห็นอาการของจิต มันเหมือนกับเครื่องยนต์ไฟ เราสามารถถอดมาบำรุงรักษาได้ แต่ถ้าเราไม่เห็นเครื่องยนต์นะ เครื่องยนต์เป็นเครื่องยนต์สำเร็จรูป เราก็แกะเครื่องยนต์ไม่ได้

จิต ความคิดที่เกิดขึ้น มันสมบูรณ์โดยอารมณ์ มันเป็นรูป สมบูรณ์โดยอารมณ์ โดยขั้น ๕ ถ้าเราจับได้บีบเราแยกส่วน แยกส่วนเราก็แยกรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่ขยายส่วน คือเราขยายเครื่องยนต์ เราแกะ เราถอดส่วนประกอบมันออก

ถ้าเราถอดส่วนประกอบมันออกมาได้ เราจะเห็นเป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราจะเห็นขั้น ๕ เลย แต่ถ้ายังไม่เห็นนะ มันก็เป็นอย่างนี้ จับต้องสิ่งใดไม่ได้ มันเหมือนกับพลังงานที่เกิดจากเครื่องยนต์ไฟ กำลังที่มันออกมา มันดันออกมา แต่มันยังไม่เสวย

“ต้องเห็น ต้องรู้” ถ้าจิตสงบ ทำไป ขยับไป ประสาเราเลย เราชอบเปรียบเทียบหอม ประสาเราว่าเหมือนหอมเลย หอมเขาวินิจฉัยโรคใจว่าเป็นโรคอะไร แต่เราไม่รู้ เพราะว่ามันไม่แสดงตัว

จบแล้ว อ้าว.. มีอะไรล่ะ

คณะโยม : ก็ที่เคยถามกันไว้ หลวงพ่จะให้ตอบหรือเปล่าครับ ที่หลวงพ่ถาม

หลวงพ่ : ตอบสิ อ้าว ว่ามา

คณะโยม : มันยาวนานะ

หลวงพ่ : เอาเลย ให้มันจบ ถ้ามันไม่จบมันก็คากันอยู่อย่างนี้

คณะโยม : ก็อันนี้ตามความเข้าใจผมนะครับไม่ใช่ว่า คือกลัวเดียวเขาจะหาว่าเอาไปพยากรณ์

จริงๆ แล้วโศดาบันนี่ ถ้าสงเคราะห์ลงไป มันจะเป็นสังโยชน์ ๓ เบื้องต่ำสังโยชน์เบื้องต่ำ ถ้าเราเกิดอยากดูความต่างของโศดาบันกับปุถุชน นี่เราต้องปฏิโลม คือดูความต่าง คือถอยกลับไป สิลัพพตปริมาส ก็คือเราไม่ได้ถือศีลแบบลูกค้ำ โอเค อันนี้ทุกคนเข้าใจ ไม่มี ความลังเลสงสัย แล้วก็ละอึดตาตัวตนได้ แล้วที่นี้มันจะต่างกันตรงที่ว่า โศดาบันนี่สามารถจะรับฟังทั้ง ๒ ฝ่ายได้ คือแบบเข้าใจกันง่ายๆ รับฟังกันทั้ง ๒ ฝ่ายได้เข้าใจ เพียงแต่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เขาไม่สามารถที่จะรับรู้ได้ว่า ไอนี่หรือเปล่า

หลวงพ่ : จบแล้ว ไม่ใช่ ! อันนี้เป็นอารมณ์บท เป็นผลของมัน มันสรุปตรงที่ขาดตรงไหนเลย จิตมันขาดอย่างไร จบตรงนั้น !

มันเหมือนกับเราปิดก๊อกน้ำไง ถ้าเราปิดก๊อกน้ำแล้วน้ำก็ไม่ไหล แต่ที่เราเปิดก๊อกน้ำไว้ แล้วเราก็บอกว่าน้ำไปถึงอเมริกา แล้วก็ไล่เข้ามา ไอ้โฮ ภูวดหัว

ไอน้ำมันไหลไปไหนข้างมัน แต่ไอน้ำนี่มันเปิด-ปิดอย่างไร

คณะโยม : ไม่รู้ว่าอะไร แต่มันรู้แล้วว่า “เออ เดียวเราก็ตายแล้ว” ไม่รู้ว่าอะไร รู้แค่นั้นแหละ

หลวงพ่ : นี่จบแล้ว เพราะว่าไอ้จบหมายถึงว่า เพราะว่าเขาบอกว่ามันเป็นผลใช้ใหม่ ที่นี้ผลนี้มันต้องมีเหตุผลรองรับ มีเหตุผลรองรับนะ มันเป็นอย่างนี้ก็คือเหตุผลรองรับทางวิชาการ เหตุผลรองรับในอะไรนะ เนอะ ใช้ใหม่ แล้วเหตุผลมันเป็นอย่างไรใช้ใหม่

ที่เราคุยกันนี่เราจะดูว่ามันมีค่ามากน้อย จริงแค่ไหน ฉะนั้นถ้าเหตุผลอย่างนี้ป๊าบ ก็เป็นเหตุผลทางเทียบเคียงมา ก็เป็นแบบว่า ถ้าพูดถึงทางปัญญาที่ตึงคปหาน คือพิจารณาของจิตนั้นไป ที่นี้เพียงแต่ที่เราจะเซ่ทเลย เซ่ทระบบเลยว่า “โศดาบัน สกิทาคามี อนาคตามี” จบแค่นั้น ตรงไหน ! ตรงไหน ! ถ้าเราเซ่ทระบบตรงนี้ไม่ได้ จบ !

เพียงแต่อธิบายอย่างไรก็ว่ากันไป เพียงแต่เราพยายามจะสร้างฐาน แล้วเราพยายามจะทำตัวให้เราดีขึ้นมานะ จบ !